नान्यद्गीतात् प्रियं लोके देवानामपि दृश्यते ।
शुष्कस्नायुस्वराद्गीतात् त्र्यहं जग्राह रावणः ॥ ४६ ॥

तत् कथं भगिनीसुत मामनभिज्ञं वदसि निवारयसि च । शृगाल आह । माम यद्येवं तदहं वृतिद्वारदेशस्थः क्षेत्रपालमवलोकयामि । त्वं पुनः स्वेच्छया गीतं कुरु । तथानुष्ठिते गर्दभ उत्कन्धरं भूत्वा शब्दयितुमारब्धः । ततः क्षेत्रपालो रासभशब्दितं श्रुत्वा क्रोधाद्दन्तान् दन्तैर्निपीडयंल्लगुडमुद्यम्य प्रधावितः । यावद्रासभो दृष्टः । तावल्लगुडप्रहारैस्तथा हतो यथा प्रताडितो भूपृष्ठे पतितः । ततश्च सछिद्रोलूखलं गले बद्ध्वा क्षेत्रपालः सुप्तः । रासभो ऽपि जातिस्वभावाद्गतवेदनः क्षणेनाभ्युत्थितः । उक्तं च ।

सारमेयखराश्वानां गर्दभस्य विशेषतः ।
मुहूर्तात् परतो न स्यात् प्रहारजनिता व्यथा ॥ ४७ ॥

ततश्च तदेवोलूखलमादाय वृतिं चूर्णयित्वा पलायितुमारब्धः । एतस्मिन्नन्तरे शृगालो दूरादेव तं दृष्ट्वा सस्मितमिदमाह ।

साधु मातुल गीतेन मया प्रोक्तो ऽपि न स्थितः ।
अपूर्वो ऽयं मणिर्बद्धः सम्प्राप्तं गीतलक्षणं ॥ ४८ ॥

तद्भवानपि निवार्यमाणो ऽपि मया न स्थितः । तच्छ्रुत्वा चक्रधर आह । भो मित्र सत्यमेतत् । अथवा साधिदमुच्यते ।

यस्य नास्ति स्वयं प्रज्ञा मित्रोक्तं न करोति यः ।
स एव निधनं याति यथा मन्थरकौलिकः ॥ ४९ ॥

सुवर्णसिद्ध आह । कथमेतत् । चक्रधरः कथयति । अस्ति कस्मिंश्चिदधिष्ठाने मन्थरको नाम कौलिकः । तस्य कदाचित् षट्कर्माणि कुर्वतः सर्वाणि षट्कर्मकरकाष्ठानि भग्नानि । ततः स कुठारमादाय काष्ठार्थं परिभ्रमन् समुद्रतटं प्राप । तत्र च महान्तं शिंशपापादपं दृष्ट्वा चिन्तितवान् । महानयं वृक्षो दृश्यते । तदनेन कर्तितेन प्रभू